

מסורת הש"ס

- (א) [מוספתא פי"ג],
(ב) [שבת קי: וש"ג],
(ג) לעיל פט: ק: כמות
קא. [מוספתא פי"ג],
(ד) [מוספתא שם ע"ט],
(ה) כמות קא. ו [לעיל
פט:].

הגהות הב"ח

- (א) גמ' אחר ר' יהודה
אפי' שיגרה כ"ל ותיבות
יוסי בר נמחק: (ב) רש"י
ד"ה ל"ג והגדילה. כ"ב
טעמו דהא לקמן פליגי בה
רב ושמואל עיין בסוף דף
קט: (ג) תוס' ד"ה מחמת
וכי' אלא אקטנה שנישאת:

אמי לאיחלופי בגיטא. שיכתבנו סופר צור בגט גירושין לגרש זו
אשה: אפי' כשהיא יושבת באפריון. ונושאין אותה מבית אביה לבית
בעלה לחופה ואמרה אי אפשי בו דליכא למימר אי לא בעיא ליה
מיחות ומזיל אפי' הכי הוי מיאון: **אפי' אורחים.** דליכא בית דין ומו
דהני מישתק שתיקי ולא קא מודעי:
אלל חנוני. דליכא אלל חנוני ואיכא
למימר משום דאטרחה הוא להביא
לו חפץ משלו: (א) ל"ג והגדילה:
נשקדשה. לאחר בלא מיאון:
נקידושין. שנתקדשה לאחר פליגי
דלא הוי מיאון אלל בנישואין מודו
או דלמא אפי' בנישואין שנישאת
לאחר בלא מיאון פליגי: הלכא כר'
יהודה. אמרייהו איתמר: דהו
נסיבא מעיקרא. לראשון ואפילו
הכי נפקא צמיאון קל: למידיקניה.
אי הו מיחדין ממרדייהו: ועומד
מחיקו. אס כהן כהן לישראל היא:
וטובלת. מפני תשמיש ששמה
ואוכלת לערב בתרומה: ר' יהושע
אומר וכו' צמיאאיה. דרבנן אפקרוה
גביה והפקר בית דין הפקר:
ומיטמא לה. אס כהן הוא ואע"ג
דנישואין ידיה דרבנן הא אוקימנא
בהאשה: כיון דרית לה הוא לה כמת
מזה: **סעודה לינשא.** בעודה
תחתיו ונתעכבה מלינשא בשבילו
כאלו היא אשתו וזריכה מיאון: נסן
לה גט זו היא עכבה מן האיש. דכיון
שלא מיאנה בו גליא דעתה דשבינו
היתה מעכבת אכלו ואשתו היא ליאסר
בקרובותיה ופסלה בגיטו מן הכהונה:
עכבה שאינה מן האיש. לא נתעכבה
אכלו בשביל אישות: **בתנ"י נסן**
לה גט. ואפי' היא קטנה הרי היא
כשאר גרושות ואסורה בקרוביו:
מוסרה לחזור לו. אף על גב דאס
לא החזירה ונישאת לאחר מתוך
הגירושין ונתארמלה אסורה לראשון
אפי' הכי כי החזירה ומיאנה בו אמי
מיאון וגלי עלה דקטנה היא ובעולה
לגיטה ולא הוי בחזרה שניה
כמחזיר גרושתו מניסת לאחר:
זה

בית שמאי פרק שלשה עשר יבמות

קח.

אתי לאיחלופי בגיטא. פירוש שיכתבנו סופר צור בגט ומשמע
מכאן לשבש מה שכתב בתיקוני גט מיאון לא רענא ביה כו'
אלא כתבין ליה דממשמע הכא: **קמנה** ש"א מיאנה ועמדה
ונתקדשה קידושיה הן הן מיאונה. והא דתניא לעיל ונישאת הוא
הדין נתקדשה אלא לא חש לדקדק
כיון שאין יודע חילוק בין קידושין בין
נשואין: **תא שמע דאמר רב יהודה**
אמר שמואל הלכה כרבי יהודה בן
ביתירה. ואכולהו קאי בין אקדושין
בין אנישואין מכלל דרבנן פליגי עליה
אפילו בנישואין:
בבבב ש"ד דבר אינה באשתו כבב
דבר. לאתויי נה ישראל
לכהן לא תאכל בתרומה ובה כהן
לישראל תאכל ולר' יהושע איפכא:
מחמת בני אדם שאינם מהוגנים
אי זו היא עכבה שאין מן
האיש. פירוש והוי מיאון ומימה
דאס כן תיפשוט הא דבעי לעיל אי
הלכה כר' יהודה בן בתירה בנישואין
דהכא משמע בשאינה רואה להנשא
מחמת שאינן מהוגנין לה דהויא מיאון
כ"ש אס נשאת לו ומשנת רבי אלעזר
בן יעקב קב ונקי וי"ל דהכא לא
איירי צמיאון אלא (א) עכבה
שנישאת שלא לדעתה קאי וקאמר
עלה ר"א בן יעקב דאי אמרה
מחמת בני אדם שאינן מהוגנים הוי
שלא לדעתה מחמת פלוני בעלי
הוי לדעתה וזריכה מיאון והשתא
לא שייך מידי להאיא דלעיל:
אלמא

אפי' בנישואין ואם תימצא לומר פליגי אפילו
הלכה כמותו ואם תימצא לומר הלכה כמותו בנישואין או אפילו בקידושין
תא שמע דאמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' יהודה בן בתירה הלכה
מכלל דפליגי ואכתי תיבעי לך דהוה נסיבא מעיקרא או דלמא מיקדשא
ת"ש דכלתיה דאבדן אימרוד שדר רבי זוגי דרבנן למיבדקינהו אמרי להו
נשי חזו גברייכו דקאתו אמרי להו ניהוו גברייכו דידכו אמר רבי אין לך
מיאון גדול מזה מאי לאו דהוה נסיבא לא דהוה מיקדשא קידושי יוהלכה
כרבי יהודה בן בתירה ואפי' בנישואין דקמא: רבי אלעזר אומר וכו': אמר
רב יהודה אמר שמואל חזרני על כל צדדי חכמים ולא מצאתי אדם
שהשוה מדותיו בקטנה כרבי אלעזר שעשאה רבי אלעזר כמטיילת עמו
בחצר ועומדת מחיקו וטובלת ואוכלת בתרומה לערב ה"תניא רבי אלעזר
אומר אין מעשה קטנה כלום ואין בעלה זכאי לא במציאתה ולא במעשה ידיה ולא בהפרת נדריה ואינו
יורשה ואין מיטמא לה כללו של דבר אינה באשתו לכל דבר אלא שצריכה מיאון רבי יהושע אומר יבעלה
זכאי במציאתה ובמעשה ידיה ובהפרת נדריה ויורשה ומיטמא לה כללו של דבר הרי היא כאשתו לכל
דבר אלא שיוצאה במיאון אמר רבי נראין דברי רבי אלעזר מדברי רבי יהושע שרבי אלעזר השוה מדותיו
בקטנה ורבי יהושע חלק מאי חלק אי אשתו היא תיבעי גמ לרבי אלעזר נמי אי לאו אשתו היא מיאון נמי
לא תיבעי אלא בכדי תיפוק: ר"א בן יעקב אומר וכו': ה"ד עכבה שהיא מן האיש ועכבה שאינה מן האיש
א"ר יהודה אמר שמואל תבעוה לינשא ואמרה מחמת פלוני בעלי זו היא עכבה שהיא מן האיש מחמת
בני אדם שאינם מהוגנין לי זו היא עכבה שאינה מן האיש אביי בר אבין ורב חנינא בר אבין דאמרי
תרייהו נתן לה גט זו היא עכבה שהיא מן האיש והוא אסור בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו ופסלה מן
הכהונה מיאנה בו זו היא עכבה שאינה מן האיש והוא מותר בקרובותיה והיא מותרת בקרוביו ולא פסלה מן
הכהונה הא קתני לקמן הממאנת באיש הוא מותר בקרובותיה והיא מותרת בקרוביו ולא פסלה מן הכהונה נתן
לה גט הוא אסור בקרובותיה והיא אסורה בקרוביו ופסלה מן הכהונה פרושי קמפרש: **בתנ"י** הממאנת
באיש הוא מותר בקרובותיה והיא מותרת בקרוביו ולא פסלה מן הכהונה נתן לה גט הוא אסור בקרובותיה
והיא אסורה בקרוביו ופסלה מן הכהונה נתן לה גט והחזירה מיאנה בו ונישאת לאחר ונתארמלה או נתגרשה
מותרת לחזור לו מיאנה בו והחזירה נתן לה גט ונישאת לאחר ונתארמלה או נתגרשה אסורה לחזור לו
זה

עין משפט
נר מצוה
א א מ"י פ"ח מהל'
גירושין הלכה יא:
י ב ג מ"י שם הלכה ח
סמג עשין ג טו"ע
אה"ע סימן קנה סעיף ג:
יא ד דה מ"י שם הלכה טו
טו"ע שם סעיף י: